

מדריך לכשרות

עלון יומי להתאחדות הקהילות

יום המישי | כב תמוז | פרשת פנחס

נוה התשע"ה

נתייסד בארה"ב בחודש אדר-ניסן ה'תשל"ד משנה א' קונטרס א' (כרך א')
עד חודש אדר-ניסן ה'תשנ"ח - שנה ח' קונטרס מ' (כרך ח'),
וכעת מתחדשים וממשיכים בעזרה שיי"ת בעלון יומי לכל ימות השנה

כולל תשובות מכתבים ובירורים
בענין כשרות המאכלים והבשר

דבר המערכת (בהמשכים)

נקדם שיוודת הנשמה מעולם העליון להאי עלמא הקדוש ברוך הוא משביע אותה לעסק ברוזי דאורייתא כדאיתא בזהר פרשת תרומה (דף קסא) בדבור המתהיל דומינן לנחמא בהאי עלמא וכו' תרי לה בפרוש מדברי זהר שתכלית בריאת האדם כדי שילמד החכמה הזאת וקדם ביאת הנשמה לעולם הזה הקדוש ברוך הוא משביע הנשמה לעסק בהאי עלמא ברוזי דחיקנותא ברוזי דאורייתא גם ביציאת הנשמה לעולם הבא אינה יכולה להשיג לאור עליון למעלה אל מקום הרמיה אשר שם אהלו מתחלה לחזות בנעם הויה פני מלך חיים אם לא בהתעסקות החכמה הזאת חזי מה שהזהיר לנו הרבי שמעון בן יוחאי זכרנו לברכה בזהר פרשת פקודי (דף רמז) האי חיותא וכו', ומי שלא עסק בחכמה זו בזמן עלית נשמתו למעלה אף על פי שיש בידו כמה תורה ומעשים טובים זה המלאך הגדול [יופיאל] דוחה אותו לחוץ והשרפים אשר תהתיו שחם בלם בעלי שיש בנפלים שורפים אותו בהכלי בנפיהם והוא חוזר ומתחדש וחוזרים ושרפים אותו עד שמתגלגלין רחמיו של הקדוש ברוך הוא עליו וחוזר ובקרא פעם אחרת והם הנשמות החושקות בחכמה זו מפני שלקו מקדם לכן רודפים אחר חכמה זאת כמאן דרדיף בתר חיים אף על גב דאיהו לא חזו מויליהו חזי.

(ניקחל משה דף ה: אור הזהר דף 161)

ומי שלא עסק בחכמת האמת ולא רצה ללמוד אותה, בשעה שנשמתו רוצה לעלות בגן עדן, דוחין אותה משם בכיוון, כמו שאמרו בזהר שיר השירים: ופאין כל אינון דמשתדלי באורייתא, למנדע בחכמתא דמאריהון, ואינון ידעי ומסתכלין ברוזין עילאין. בגין דכד בר נש נפיק מהאי עלמא, בהא אסתלקו מניה כל דיניו דעלמא. ולא עוד, אלא דפתחין ליה תליסר תרעי דרוזי דאפרסמונא דכנא, דחכמתא עילאה תלקיא בהו כו'. אם לא תדעי לה תיפה בנשים, צאי לה אם אנת אתיא בלא ידיעה, ולא אסתכלת בחכמתא, עד דלא תיעול חכא, ולא ידעת ברוזין דעלמא עילאה, צאי לה, לית אנת כדי למיעל. עד כאן לשונו.

ולא עוד אפלו יש בידו כל מעשים הטובים שבעולם השרפים בעלי שש בנפלים שורפים את נשמתו בכל יום ויום, כמו שאמרו בזהר (פרשת פקודי רמז): זה לשונו האי חיותא קדישא קיימא פד נשמתא סלקא ומטאת לגביה, כדון שאל לה ברזא דחכמתא דמאריה, וכפום תהיא חכמתא דרדיף אבתרה ואדבק (ספרים אחרים: בה), הכי יתבי ליה אגריה. ואי יכיל לאדבקא ולא אדבק,

המשך בעלון הבא

- דבר המערכת**
- המערכת על תיקון הכשרות**
עמ' 2
יותר מאלף ספרים וקונטרסים וקול קורא'ס שיצאו לאור במשך יובל שנים תשכ"ה-תשע"ה
- תיקון הברית**
עמ' 2
על שמירת ותיקון פגם הברית דיניו ומנהגיו
- מצב הכשרות בימינו**
עמ' 3
חזקת כשרות של הרבנים המכשירים
- מהמתרחש בעולם הכשרות**
עמ' 3
מאמרים שנכתבו בארצות הברית לפני מאה שנה בענייני הכשרות
- מה אנחנו אוכלים? מי מספק לנו את הבשר?**
עמ' 4
כתבות מהעיתונים שרוב הבשר שאנחנו אוכלים, בא מהערבים.
- שמע בני עצות לתיקון הכשרות**
עמ' 4
- מכתבים למערכת**
עמ' 4

כתוב: שמע אשמע-אני שומע את הזהר הקדוש

ועד הכשרות להתאחדות הקהילות
ארגון המוקדש לתיקון מצב הכשרות
 בהשתתפות הרבנים והקהילות ולומדי תורה לשמה
בפיקוח כ"ק האדמו"ר רבי שלום יהודה גרוס
 אבדק"ק האלמין שליט"א
 מחבר יותר מאלף ספרים על כל יסודי הדת

יותר מאלף ספרים וקונטרסים
וקול קורא'ס שיצאו לאור
במשך יובל שנים תשכ"ה-תשע"ה

תיקון הברית

על שמירת ותיקון פגם הברית דיניו ומנהגיו

ובעונותינו הרבים על ידי כלים הללו נתהפך הדבר מקצה לקצה, הקונה כלי זה ומחזיקו בביתו, הנסיון תוך ביתו, ובכל רגע ורגע של המעת לעת, ואין צריך לילך לטיאטע"ר, כי הטיאטע"ר עמו בחצרו אשר יכולין לראות ולהסתכל בו דברים שאין רואין בטיאטע"ר וטעלעוויז"ע, ואין כאן שום בושה מבני אדם (שהו סייג גדול נגד היצה"ר כמבואר בחובת הלבבות) כי הוא יושב לבדו עם כלי המשחית. ועל זה לבד תסמר שערות ראש האדם, כי נסיון של עריות שהעידו חז"ל עליה דנפשו של אדם מחמדתן^{מח}, ותיקנו

(מח) "ונשמרת מכל דבר רע" - הדבר המביא לידי טומאה הכי הגדולה הוא, ההסתכלות בנשים.

בספר הקדוש "ראשית חכמה" כתב: ה"קרי" שהוא אחר שכבת זרע לבטלה הוא גם כן פגם בברית, ודומה קצת למוציא זרע לבטלה בידיים, והטעם הוא משום דכתיב: "ונשמרת מכל דבר רע", ואמרו חז"ל, שלא יהרהר אדם ביום ויבוא לידי קרי בלילה, והדבר המביא לידי טומאה הוא ההסתכלות בנשים, כמו שאמרו חז"ל: עינא וליבא תרי סרסורי דעבירה הם, העין רואה והלב חומד והאיברים גומרים, ועל זה נצטוונו בתורה ב' פעמים, וכן על כל דבר המביא לידי הרהור, כגון: מגע ושיחה עם האשה.

א. מה שאמר: "ונשמרת מכל דבר רע" - שלא יסתכל באשה יפה אפילו פנויה, ובאשת איש - אפילו מכווערת, ולא בבגדי צבעונים של אשה אפילו שטוחים על הכותל במכיר בעליהם, ולא בבהמה ועוף בשעה שנוקקים זה לזה, ואמרו רבותינו זכרונם לברכה: אפילו הוא מלא עיניים כמלאך המות יעצום עיניו ולא יסתכל.

ב. מה שאמר: "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם".

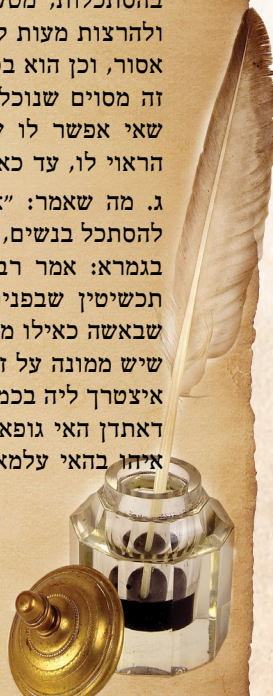
בספר "עמוד הגולה" בחשבו שס"ה לא תעשה, שלא לתור אחר עיניים שנאמר: "לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", ודרשו רבותינו זכרונם לברכה: שלא יסתכל בנשים לשם זנות, ואף על גב דבע"א מפיך הסתכלות בנשים מקרא ד"ונשמרת מכל דבר רע" הוא אין הסתכלות לשם זנות, רק שנהנה בהסתכלות, מטעם זה אסרו רבותינו זכרונם לברכה למנות ולהרצות מעות לידה, וכל דבר שיכול לבוא לידי זנות בנשים אסור, וכן הוא בספר החינוך, ואין לוקים עליו, לפי שאין דבר זה מסוים שנוכל להתרות עליו העובר, כי האדם בנוי בענין שאי אפשר לו שלא יראה בעיניו, ולפעמים רואה יותר מן הראוי לו, עד כאן לשונו.

ג. מה שאמר: "אל תפנו אל האלילים" - הוא אזהרה, שלא להסתכל בנשים, כמבואר בזהר, ומה נקרא הסתכלות? - אמרו בגמרא: אמר רב ששת, מפני מה מנו תכשיטין שבחוץ עם תכשיטין שבפנים? - לומר לך, כל המסתכל באצבע קטנה שבאשה כאילו מסתכל במקום התורפה, ועונשו מבואר בזהר, שיש ממונה על זה לאסתאה ליה ולאסתכלא ולעיניו במה דלא איצטרך ליה בכמה זנונים ובכמה ניאופין האי קאים על קבריה דאתדן האי גופא ותביר ליה עיינין, בגין דאיהו רווח ליה, כד איהו בהאי עלמא ודיליה אינון ובהאי אתר אתדן נשמתא עד

המשך בעלון הבא

- .127 ספר זוהר הפסח ד 127
- .128 ספר זוהר הפסח ה 128
- .129 ספר זוהר הפסח ו 129
- .130 ספר פתח אליהו 130
- .131 ספר סגולת פתח אליהו 131
- .132 ספר גמטריאות פתח אליהו 132
- .133 ספר הסכמות ומכתבים 133
- .134 ספר הבעל שם טוב והשחיטה 134
- .135 ספר כוח הזוהר חלק ב 135
- .136 ספר התשובה 136
- .137 ספר כוח הזוהר חלק א 137
- .138 ספר קטלוג הספרים 138
- .139 ספר ספרא דצניעותא 139
- .140 ספר זוהר השמחה 140
- .141 ספר זוהר והסוכה 141
- .142 ספר זוהר יום הכיפורים 142
- .143 ספר זוהר לחנוכה 143
- .144 ספר זוהר ראש השנה 144
- .145 ספר זוהר לתשעה באב 145
- .146 ספר הספד להרבנית ע"ה 146
- .147 ספר תשובה לרבנים 147
- .148 ספר ערב רב חלק א 148
- .149 ספר ערב רב חלק ב 149
- .150 ספר ערב רב חלק ג 150
- .151 ספר ערב רב חלק ד 151
- .152 ספר ערב רב חלק ה 152
- .153 ספר עין הזוהר סוכה 153
- .154 ספר עין הזוהר ברכות 154
- .155 ספר מי יהודי 155
- .156 ספר אז נדברו 156
- .157 ספר צער בעלי חיים חלק א 157
- .158 ספר דברי תורה במדבר 158
- .159 ספר דברי תורה דברים 159
- .160 ספר תיקוני זוהר תיקון ע המבואר 160
- .161 ספר בית לחם יהודה 161
- .162 ספר זוהר פיטום הקטורת המבואר 162
- .163 ספר זוהר פרה אדומה 163
- .164 ספר מעולפת ספירים 164
- .165 ספר יסוד התשובה 165
- .166 ספר כשרות תפילין ומזוזות 166
- .167 ספר סוד מחלמת גוג ומגוג 167
- .168 ספר סבא דמשפטים 168
- .169 ספר נפש עובדיה 169
- .170 ספר דור הגאולה 170

המשך בעלון הבא

מצב הכשרות בימינו

חזקת כשרות של הרבנים המכשירים

דין תורה לרבנים

חביעה ח' | כא

עיקר חסרון הפרנסה שנתמעט בדורות הללו, אין זה אלא ע"י השוחטים שאינם מהוגנים. וזה (אבות פ"ג): אם אין תורה אין קמת. תורה היא בחינת נפש כנ"ל, ע"י זה אין קמת, הפרנסה נתמעט. ובשביל זה החליף נקרא מאכלת, כמו שכתוב (בראשית כ"ב): ויקח את המאכלת, כי יש שוחט הגון מאכיל ומפרנס לישראל, כי השוחט הגון הוא מלביש את הנפש שבחי במדבר, היינו כדיבור הברכה שהוא מברך, והדיבור הוא בחינת שכינה, כמו שכתוב: מלכות - פה. וזה פירוש (ישעיה ל"ד): חרב לה' מלאה דם, כי השכינה נקראת חרב לה' (כמובא בווה"ק ובפרדס), והיא בחינת דיבור, שהוא בחינת חרב פיפיות, לשון פה, כמו שכתוב (תהלים קמ"ט): רוממות אל בגרונום וחרב פיפיות וכו'. וכשהנפש באה בתוך חרב לה', בתוך הדיבור, בבחינת מיין נוקבין, אזי השכינה מזדווגת ע"י המיין נוקבין שיש לה, בבחינת: חזי במה ברא קאתינא (וזהו ויקרא דף י"ג ע"א). וזה: חרב לה' מלאה דם, מנפשות העולות בה בבחינת מיין נוקבין, וע"י הזיווג, היא מקבלת פרנסה לישראל, וזה פירוש (איכה ה'): בנפשינו נביא לחמינו מפני חרב המדבר, היינו כשהשוחט אינו הגון, ואינו מעלה את הנפש, בבחינת מיין נוקבין, וכשעומד עם החליף לשחוט את החי, הוא עומד כרוצח נפשות, והחליף שלו הוא חרב המדבר, ואינו חרב לה', שהוא חרב המדבר, ויש צער להנפש החי, שצועקת בקול מר, (ש"ה ה'): נפשי יצאה - כשיצאת, בשביל להכניס בדברו של הברכה, בבחינת מיין נוקבין, וכשיצאתי, בקשתי ולא מצאתי קראתי ולא ענני - כי אינו שם בשעת הברכה, וחושב מחשבת פיגול. על ידי זה מצאוני השומרים הסוככים בעיר, הכוני פצעוני, נשאו את רידי מעלי - היינו, שמעלה שהיה להנפש בבחינת חי, גם זה לקח ממנה, כי עכשיו אין לה מנוח לכף רגלה. אוי לו להשוחט הזה! אוי להנפש, שהרג את הנפש, ומסר אותה בכף אויביה, ואין להשכינה מיין נוקבין, להמשיך טרף לביתה, ועל ידי זה: בנפשינו נביא לחמינו - ביגיעה וטירחא גדולה. וזה שאמרו חז"ל (פסחים ק"ח): קשין מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף, כי ים סוף נקרע לי"ב קרעים (פרקי דר"א פ' מ"ב ובתיקון כ"א), כנגד י"ב בדיקות הסכין, שעל ידיהם קשים מזונותיו של אדם וכו'. וזה שאמרו חז"ל (ברכות נ"ה): שולחן דומה למזבח, כי שיעור פגימות החליף כשיעור פגימות המזבח (חולין י"ז ע"ב). גם "על השחיטה" גימטריא תל"ז, ו-בזעת אפיך תאכל לחם (בראשית ג) - ראשי תיבות גימטריא תל"ז (עם הארבע תיבות), לרמוז חסרון הפרנסה על ידי שוחטים שאינם מהוגנים. וזה פירוש (תהלים ק"א): טרף נתן ליריאו,

המשך בעלון הבא

מהמתרחש בעולם הכשרות

מאמרים שנכתבו בארצות הברית לפני מאה שנה

בענייני הכשרות

למוד הלכות צער בעלי חיים, והעונשים הגדולים אשר מענישים את האדם בעולם הזה ובעולם העליון על כל צער וצער שמצערם את הבעלי חיים (וכ"ש צער האדם)

פרק ג | כג צער בעלי חיים

ליקוטי מוהר"ן (מהדורא קמא סימן ו)

שבחטאתם מתעכב משיח, ויש להם צער בעלי חיים

לתן עליהם את הדין שבחטאתם מתעכב משיח, ויש להם צער בעלי חיים, לאותן אוזין, מחמת שומנן:

ספר המידות (רחמנות, חלק שני)

צריך לשמר את עצמו מלצער את בעלי חיים - כי יזיק לו

ד. צריך לשמר את עצמו מלצער את בעלי חיים, כי יזיק לו:

בחדר אמרה להעלל שיקח חרב וידקר את בעלה, והוא היה מתירא והלך לו מחוץ לבית, ומרב הצער שלו הלך ושכב בשוק וישן שם, ובאותו הלילה נגנב מהמלך של אותו העיר אוצר אחד. ולקח הגנב מאתו כל האבנים טובות של המלך, והיתה צעקה גדולה בארמון המלך. ה. וצוה המלך לחפש בכל הדרךכים ובבתים חפוש אחר חפוש, והלכו עבדי המלך בכל העיר והיא ומצאו להאיש שוכב וישן על הרחוב. ואמרו בלבם שהוא הגנב ותפסו אותו, ונגמר דינו למיתה אחר הענויים קשים שנספסו לו.

ואחר כך פשהיו מוליכין אותו לתלותו על העץ הלא פמר אחד עמו בסדר האמות, ואותו הפמר היה חשוב וגדול אצל המלך והיה הפמר מדבר על לבו שימיר דתו, ואחר כך היו מוליכין אותו דרך אחד שהיה שם אשפה, והיו תולעים יוצאין מהאשפה על הארץ, ואמר הפמר להתלן שישבב את האיש סביב להתולעים שלא ימית את התולעים מאחר שהתורה הזהירה "ורחמיו על כל מעשיו" (תהלים קמה, ט).

ו. אמר האיש בלבו אף הפמר מן הצבועים של "וצדקתך" אמר האיש לעבדי המלך שהוא והפמר היו עושין הגנבה בחצר המלך, ומיד תפשו השומרים גם לאותו הפמר. וצוה המלך לחפש בחדר הפמר הגדול ומצאו שם כל הגנבה, ואחר כך שאל המלך את האיש מה שיכוח היה לו אצל הפמר.

התחיל האיש לספר להמלך מצאות אביו ומה שארע לו עם אשתו הזונה, ומה שארע לו עם הפמר, ולכן היה נוקם ונוטר להפמר שהיה רוצה להיות צדיק הרבה, וצוה המלך תכף לתפס את אשתו הזונה ומצא שפדבריו פן הוא, וצוה המלך להשיב את האיש לביתו כבראשונה, ואשתו צוה להסיר את ראשה עם הזנאי, ואת הפמר צוה לתלותו על העץ.

אין לאדם לסמוך על ראות עיניו, כי אין אדם יודע מה בלבו של חברו ח. על פן נלמד מזה המעשה, שלא יסמוך האדם במה שיראה בעיניו שהוא הולך תמים, כי אין האדם יודע מה שהוא בלבו. הקלל הזה נקט בידך מי שאינו רוצה ליהנות בממון של חברו, ומכל שכן שאין רוצה בממון של גזל או ממון של גנבה, ומשאו ומתנו הוא באמונה, הוא איש צדיק וישר בודאי.

אבל פשהאדם רוצה את חברו נושק התפלין ומתפלל ואינו עוסק במשא ומתן באמונה, צריך להרחיק ממנו בכל מיני הרחקות כי עקר היראה והצדקות הוא בממון, וכל אדם שהוא עומד בצדקותו על ממון זה הוא צדיק גמור, ועליו נאמר, "יגיע פפיקי כי תאכל" (תהלים קכח ב) - "אשתיך" - בעולם הזה ו"טוב לך" - בעולם הבא אמן.

שמע בני

עצות לתיקון הכשרות ועוד

מעשה באחד שבא בגלגול על שרצה להכשיל את אחד באשת איש

שני שותפים באים בטענה לרבי מבעלז על שותפם השלישי - בנו של הרבי רבי עזריאל - אחיו של הצדיק רבי יוסלי מטומשוב, ורבי אנשיל, שוחט ובודק באותה עיר; היו שני סוחרים שותפים. שניהם עסקו במסחר נוצות ועורות עגלים. רבי ישראל קנה סחורה ברוסיה ורבי אנשיל קנה סחורה בגליציה. מכיון שממונם לא הספיק להם, לקחו להם לאחר זמן שותף שלישי, את רבי אלעזר בנו של הצדיק ר' שלום מבעלז.

ר' אלעזר היה בעל רכוש והוא הסכים לשותפות בתנאי שהוא בעצמו ירכז בידו את כל כספי הפדיון, והוא זה אשר ירשום כל הוצאה והכנסה בספרי החשבונות. משהגיעו להסכם נכנסה השותפות לתקפה והמסחר התנהל כשורה.

לימים באו שני השותפים הראשונים אל ר' אלעזר ובקשו ממנו שיתן להם את חשבון רווחיהם. להפתעתם, סרב ר' אלעזר ואף לא נמק את סבת סרובו. הלכו השותפים אל אביו, מרן ר' שלום, והתלוננו בפניו על בנו. אמר להם הצדיק: "אביו אני ופסול אני לדון בעניינכם." "אף על פי כן נאמן כ"ק עלינו" - אמרו השניים והוסיפו - "סמוכים ובטוחים אנו שלא יטה הדין בשביל בנו". הרבי עמד בסרובו לדון בעניינם באמרו: "אין לי פנאי כעת, זמן מנחה עכשיו ואיני פנוי לשמוע טענת בעלי דינים, אך מוכן אני לספר לכם מעשה שהיה:

המשך בעלון הבא

מכתבים למערכת

צה

אני מאשר בתודה ובהוקרה את קבלת הספר "שחיטת ואכילת בשר כהלכתה".

חפץ ה' בידכם יצליח לחזק את הכשרות כהלכתה בקדושה ובטהרה.

בכבוד רב יוסף אבינו, קרית שרת - רעננה

מה אנהנו אוכלים? מי מספק לנו את הבשר?

הרידב"ז והכשרות (בהמשכים)

יד

נקורא יקר, מן הסתם כשאתה קורא שורות הללו חיל ורעדה יאחזוך ופלצות יבעתוך, מגודל רשעת השוחטים דאז ותמ"ה תמ"ה תקר"א, על היראים דאז איך לא הרגישו בזה שאוכלים ממש נבילות וטריפות, אך מה נאמר ומה נדבר, כשנגלה לך, שגם היום מצוי ושכיח מאוד כל ענין זה, ופוק חזי, לך נא ודבר עם השוחטים אחרי כלות עבודתם שלהם, ותראה את מצבם, עייפים ומעוצבנים. ועובדה אחת מהרבה נכתוב כאן, שוחט אחד (אצל הגסות) ירא שמים ומתנהג בחסידות (לפי ראות עיני בשר) העובד אצל השחיטה על פרנסתו ופרנסת אנשי ביתו, ויהי בלילה אחד (בשעה 11) אחרי עבודה של יום ארוך, הטלפון מצלצל, כשהרים את השפופרת והנה ראש השוחטים על קו הטלפון, (וכידוע שראש השוחטים הזה הוא השותף להקצב, והוא הממהר ולוחץ על השוחטים לאמר כלו מעשיכם - ה' ירחם) ואומר לו שלמחרת באשמורת הבוקר, עליו להיות מוכן לנסוע אל מקום השחיטה במקום פלוני (נסיעה ארוכה בת כמה שעות) והתחיל ביניהם דו שיח כדלהלן:

השוחט: אוי! אני עייף מאוד ואין לי כח.

הראש: אבל עליך להבין שלמחרת יש שחיטה גדולה

וצריכים לנסוע!

השוחט: מה אעשה, עבדתי כל היום ואין לי כח, ואיך

אוכל לשחוט?

הראש: אין לנו ברירה כי אין לנו שוחטים אחרים.

השוחט: אבל איני מבין, הלא אני מרגיש שהנני עייף

מאוד ואין לי הרגשה, ואיך אפשר לשחוט במצב כזה, הן עבדתי

כבר גם היום במדה מרובה ומלאתי מקום לשוחט אחר, ובשום

אופן אין לי כח, ועוד לקום השכם בבוקר ולנסוע נסיעה ארוכה,

לא! ולא! איני נוסע! והניח הטלפון.

מאוחר יותר, צלצל הטלפון שוב:

גדולי הדור פסקו! תתרגמו אל מפעל הזהר העולמי, (ישירות לדפוס) והיו שתפים להצלת עם ישראל על ידי חלוקת דפי זהר היומ

ספרים ועלונים בהנכם: 0527651911

www.ha-zohahr.info/www.israel613.com/www.allzohar.com/HA-ZOHAR.NET

www.israel613.com/SHULCHAN ARUCH.htm